

ΕΚΔΙΔΕΣΘΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΣΕΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 110

Τιμή Φυλλοδότη
5 λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΚΑΝΟΝΑ
— ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ —

ΕΤΟΣ Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 12 Ιουνίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 46

— Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΑΓΑΜΩΝ

«Καινά περί σου ἀκούομεν, ὦ Λάινα, τὴν Λαοδίαν Μέργιλαν τὴν πλεονεξίαν ἔραν σὺν ὡσπερ ἄνδρα καὶ οὐνεῖναι ἑμῆς ἰκὸν εἶδ' ὅ,τι ποιήσας μετ' ἀλλήλων. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ: 'Εταιρικοί διάλογοι».

«Εἰς στενότερον κύκλον τῆς ἀνομιᾶς παρ' ἡμῶν κοινωνικῆς τάξεως ἐγνώσθη γὰρ μετὰ καταπλήξεως ὅτι πολλὰ ἑσποινίδες ἀνέκρουσι εἰς αἰὲς οὐρανὸν καὶ αἰεσιωπίας οἰκογενεῖας τῶν Ἀθηναίων, κατόπιν μυστικῶν συνεννοήσεων καὶ συζητήσεων συνεχρότητα, σύλλογον τοῦ ὁποίου τὰ μέλη ἀναλαμβάνουν δι' ὄρκου τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ ἐλθῶσι πατὲρ εἰς γάμου κοινωνίαν.

»Αἱ δεσποινίδες Ἀθίδες αἱ ὁποῖαι προσεχώρησαν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ συλλόγου τούτου δὲν ὑπερβαίνουν ἕως τῶρα τὰς 20. Διευνεγίεται ὁμως δραστηρία προπαγάνδα, ὁπως προσπλητυθῶσι εἰς τὸν σύλλογον καὶ ἄλλαι Ἀθίδες, ἔχει μόνον ἐκ τῆς ἀριστοκρατικῆς τάξεως, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεσαίων εἰσόδων τάξεων.

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 9 Ιουνίου»

ΔΥΣΤΥΧΩΣ καινά δὲν ἀκούμ. μετ' ἐπίσης τῆς «Ἀκροπόλεως», ὅπως τὸ Κλωνάριον τοῦ Λουκιανου. Εἶνε παλιὰ δουλειά, γνωστοτάτη, συστηματοποιεῖται ὁμως τώρα, καὶ μετ' ἐπιθέσεις προπαγανδικῆς, ὅταν ἰδρῦεται καὶ Σύλλογος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει καὶ τόσο καλογοριστικὴ ἀποστολή, ἀφοῦ ὁ κυριώτερος σκοπὸς του θὰ εἶνε νὰ προστατεύη καὶ νὰ ἐξυπηρετήη καὶ νὰ ἐνθαρρύνη καὶ νὰ ἐξαπλώνη ἕνα περιεργον πρόπον ἀγαμίας τῶν ὁποίων, οὔτε ὁ φυσικὸς νόμος ἀναγνωρίζει, οὔτε τὸ Οἰκογενειακὸν δίκαιον, ἐπὶ τοῦ παρόντος τουλάχιστον.

Ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε τόσο μικρὸ καὶ τόσο ἀκίνδυνον, ὅσο φαίνεται, ἔπρεπε νὰ ἤμπορῆ νὰ μιλήσῃ κανεὶς μετ' ὅλην τὴν κτηνώδη εὐλικρίνειαν, τσαλαπατώντας τὰ προσχήματα καὶ κουρελιαζόντας τὴν σεμνοσυφεία τῶν λέξεων. Ἐπρεπε νὰ ἤμπορῆ νὰ

μιλήσῃ ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια κα' ἔπρεπε νὰ τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ παρουσιάσῃ θεογυμνη, —σὰν τις ἐκκραστικώτατες παραστάσεις μερικῶν ἀρχαίων λυχνῶν ποῦ βρίσκονται στὸ μουσεῖο μας καὶ ποῦ θὰ τις πᾶρουν ὡς σύμβολα τῆς σφραγίδας τοῦς οἱ κυρίες τοῦ νέου αὐτοῦ ἔχει καὶ τὸν ἡλικίον Σύλλογον. — ἔπρεπε νὰ τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ παρουσιάσῃ θεογυμνη τῆς ἀληθείας γιὰ νανοίξῃ τὰ μάτια τῶν γονέων, τῶν συζύγων, τῶν ἀδελφῶν, οἱ ὁποῖοι πιθανὸν καὶ νὰ μὴ ἐθνοκτοῦσαν ἀκομή, ὅτι προτιμώτερον γι' αὐτοὺς εἶνε νὰ μπαζοῦν στὰ σπινθια τοῦς δέκα ἄνδρες, ἔστω καὶ ἔχει ἀψευδαδίαστη ἡθικῆς, παρὰ μιὰ κυρία ποῦ ασπάζεται τις ἀρχὰς τοῦ περιφθῆμου αὐτοῦ συλλόγου.

ΤΡΙΑΝΤΑ εἶνε οἱ Ἀθίδες ποῦ «προσεχώρησαν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ συλλόγου τούτου». Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὰς, ἂν ἔχει καὶ ἄλλες, εἶνε γνωστές. Τὰ ὀνόματά τοῦς δὲν τὰ σκεπάζει τὸ πέπλο τοῦ μυστηρίου. Δὲν ἔχετε δὲ νὰ κάμετε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ πᾶτε τ' ἀπόγευμα στὴν λεωφορὸ Κηρισσᾶς, ἢ νὰ κατεβῆτε στὸ Φάληρο, ἢ νὰ ἐπισκεφθῆτε τὰ λεγόμενα ἀριστοκρατικὰ κέντρα γιὰ νὰ τις ἴδητε.

«Ὅλ' οἱ ταχτικώτεροι θαμῶνες τῶν κεντρῶν αὐτῶν, γνωρίζουν τις Ἀθίδες αὐτὰς πολλοὶ δὲ ἠξέυρουν νὰ σὰς διηγηθῶν καὶ λεπτομέρειες, ἀρκετὰ γαργαλιστικῆς, ποῦ βρίσκονται μέσα σ' ὅλα τὰπόκρυφα βιβλία καὶ τὰ ὁποῖα μετ' ἐπίσης λύσσα διαβάζονται.

Τὶ ζητοῦν οἱ Ἀθίδες αὐτὰς μετ' ἐπίσης τοῦ συλλόγου τοῦς, περιττὸ νὰ τὰ ποῦμε. Εἶνε τόσο γνωστὰ πιά, ὥστε ἡ ἀποκάλυψις τοῦς δὲν παρουσιάζει κανένα ἐνδιαφέρον. Εἶνε ὁμως ἀπαίσιον αὐτὸ ποῦ ἐπιδιώκουν, ἢ προπαγάνδα ποῦ διειροτολοῦν, ἢ διαφθορά τὴν ὁποῖαν ζητοῦνε νὰ ἐξαπλώσουν ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλον τοῦς, καὶ σὲ ἄλλα κοινωνικὰ στρώματα.

Κι' αὐτὸ, πρέπει νὰ πολεμηθῆ λυσσωδῶς. Αὐτὸ πρέπει νὰ χτυπηθῆ κασακέφαλα. Ἡ προπαγάνδα τοῦς. Τὸ Ἀρτάκειον καὶ τὰλλα παρθεναγωγεία μετ' Ἄχρυσᾶ τοῦς. ἔχουν καλλιεργήσει θαυμάσια τὸ ἔδαφος. Κ' ἔτσι τοῦ

συλλόγου αὐτοῦ οἱ θεμελιώδεις ἀρχές, δὲν θὰ δυσκολευθῶν καθόλου νὰ ριζοβολήτουν καὶ νὰ πνίξουν κάθε ἱχνος ἡθικῆς, ἀφοῦ μάλιστα ἡ κοινωνία μας εἶνε τόσο ἀνάποδα φτιαγμένη, ὥστε νὰ ρουφᾷ λαίμαργα κάθε κακὸ, μόλις ἀγγίξῃ ἀπάνου τῆς.

ΘΕΛΟΥΝ νὰ μείνουν ἀνύπαντρες οἱ ὁμορφρονες αὐτὰς τῆς ἀρχαίας Μέργιλλας; Ἄς μείνουν. Θέλουν νὰ συνεχίζου καὶ στὴν κοινωνίαν τὰς «εὐκλειεῖς παραδόσεις» τοῦ παρθεναγωγείου τοῦς; Τὸ γούστο τοῦς κάνουν, καὶ κανένας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τοῦς πῆ τίποτε.

Ὅχι, ὁμως νὰ ἰδρῦτσουν καὶ Σύλλογους. Αὐτὸ εἶνε πολὺ. Ὅχι, ὁμως νὰ ζητοῦν νὰ παρασύρουν καὶ ἄλλες στὸν ἀνήθικον κατήφορον καὶ νὰ νυψώσουν εἰς κοινωνικὸ δόγμα τὸ γούστο τοῦς.

ΑΥΤΑ νομίσαμε πῶς εἶχαμε καθήκον νὰ ποῦ με. Ἄν πέσαμε ἔξω στὶς σκέψεις μας καὶ ἂν οἱ πληροφορίες μας δὲν εἶνε ἀκριβεῖς, τόσο τὸ καλλίτερον. Ἐνα ἄρθρον θὰ μείνη στὸ παθητικὸ μας, ἀλλὰ ἡ κοινωνία θὰ σωθῆ ἀπὸ μιὰ ἐπικινδύνη πληγῆ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ἈΡΜΕΝΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΠΡΑΞΟΥΔΙΑ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ὁ ἄντρας τῆς γυναικῆς του μὲ μῆρρον ἔτσι τῆς λέει: —Γυναικί μου, ἂν πουλήσωμε τὸ φούρνου τῆς ἀδελφῆς μας θὰ πᾶρωμε ἀγγελίδες σου μετ' ἐπὶ ἀπολαβῆ σου. —Ἄν ἐπουλοῦσαι, ἄντρα μου, τὸ φούρνου τῆς ἀδελφῆς μας, Κι' ἂν δὲ ἀγγελίδες ἐπαιρνες μετ' ἐπὶ ἀπολαβῆ σου, θὰ τοῦ ἀρωμαχ τὸ γάλα τοῦς μετ' ἐπὶ τὸ δικό μου χέρι, Γάλα ποῦ θ'ἔχη ἄσπρον ἀφρὸ δάχτυλο τὸ κατμάκι' —Ἄν μου ἔρμεγες τὸ γάλα τοῦς μετ' ἐπὶ τὸ δικό σου χέρι, Γάλα ποῦ θ'ἔχη ἄσπρον ἀφρὸ δάχτυλο τὸ κατμάκι, Κερδῶρα ἐγὼ θὰ σοῦ περνα μετ' ἐπὶ χεῖλι τορνεμένο Κι' ἀκόμη μετ' ἐπὶ σκέπασμα ὁμορφροσκαισμένο. —Καρδῶρα ἐγὼ ἂν ἔχ' ἐπὶ χεῖλι τορνεμένο Κι' ἀκόμη μετ' ἐπὶ σκέπασμα ὁμορφροσκαισμένο θὰ σοῦ κανα ἐγὼ βούτυρο ὡς ἐν' ἄσκι γεμάτο Ἄσκι ποῦ νὰ ἐκπλώνεται ἄσπρον ἡσκιου τοῦ ἀπὸ κάτω. —Ἄν βούτυρο ἐπὶ μοῦ κανες ὡς ἐν' ἄσκι γεμάτο Ἄσκι ποῦ νὰ ἐκπλώνεται ἄσπρον ἡσκιου τοῦ ἀπὸ κάτω, Ἐγὼ θὰ νὰ σου ἀγέρῃς πυξίδα τοῦ ζωγράφου Μετ' ἐπὶ κοντύλι τῆς γραφῆς νάχη ἄσκιου χέρι, —Ἄσκι ἂν θὰ μ' ἀγέρῃς πυξίδα τοῦ ζωγράφου